

Ukininkas

Prekė laikraščio:

Prusuose ir i Austrija 3 auks.
i Amerika ir i kitas svetinas
žemes 5 auks.
i Rusija (kuvertuose) 5 rubl.

LIETUVOS

UKININKŲ LAIKRAŠTIS.

Prekė apgarsinimui:

Už eilutę smulkaus
rašto arba už jos vietą per
pusę puslapio 60 fenigų.

IŠEINA DU SYKIU PER MĖNESĮ SU MĖNESINIU PRIEDU.

Mes ir maskoliai.

Nėra dyvo, kad maskolių vyriausybė kankina ir vargina visus nemaskolius, nori mat iš visų padaryti tokius jau tamsius ir paklusnius galvijus, koki yra pats maskoliai teip vadinami velikorūsai arba kacapai. Kaip galvijūnškai paklusnus savo policijai ir abelnai vyriausybei tie kacapai, parodo šitas atsitikimas.

30 Balandžio šių metų Saratovo apigardiniame (okružname) sude buvo byla (prova) Ivanovo spravninko, Insaro pavieta, ir dviejų jo pagalbininkų uriadninkų. Dalykas buvo tokis: Spravninkas Ivanov atvažiavęs i kaimą Šiškiejev dēlei atėmimo mokesčių nuo ukininkų, ir apsištojęs valščiaus kanceliarijoje liepė savo 2 uriadninkams „išreviduoti“ ukininką Achmatovą neužmokėjusį mokesčių. Uriadninkai nuvedė Achmatovą i kitą kambarį, o po trumpo laiko išnešė jį iš ten pusgyvį: galva ir rankos nesivaldė, iš burnos bėgo kraujas. I 4 dienas po tos revizijos Achmatovas numirė. Daktarai pripažino, kad numirė jisai dēlei baisaus sumušimo. Už tai ir pateko po sudu spravninkas Ivanovas ir du uriadninkai.

Tyrinėjamas to dalyko parodė daug žingėdžių dalykų. Pasirodė kad spravninkas nesykį teip darė. Kad jis sėdėdamas valščiaus kanceliarijoje nesykį liepė uriadninkams „išreviduoti“ tą ar kitą ukininką neužmokėjusį mokesčių: uriadninkai pyldė jo paliepimą, vedė kaltininką i kitą kambarį ir ten tasė jį, už plaukų ir už barzdos, mušė per kaklą ir per pilvą. Tai ir vadinosi „revizija“. Nors nežmoniškai mušė uriadninkai, bet nieks iš buvusių tuom tarpu valščiaus kanceliarijoje riksmo negirdėjo. Sudžios užklausė vieno teip išrevidavoto ukininko Jevsejevo:

— Dėlko tu nerėkei kada tavę mušė?

— Ar-gi galima rėkti! Čia „načalstva“ *) ką nori, tai ir daro, nuožemiai atsakė, užklaustasis.

*) Načalstva tai musiškai vyriausybė.

— Kaip tavę revidavojo? — klausė sudas.
— Kelis syk per sunki, — tai ir visa revizija.

Kitas liudininkas, ukininkas Balandin, ant tokio pat užklauso atsakė:

— Vietoje revizijos tasė už barzdos ir mušė per jaknas. Du muša, o rėkti nevalia. Greta sėdi „načalstva“. Daktaras Karišev pašauktas kaipo liudininkas papasakojo, kaip spravninkas prie jo mokino tuodu uriadninku sakydamas:

— Kada aš liepsiu jums kurį nors ukininką išreviduoti, tai išsivedę jį i kitą kambarį sumuškite gerai dėl pagądinimo; — priegtam spravninkas tas dar ir parodė, kaip reikia mušti: — reikia, girdi, paimti už barzdos, o kojomis spardyti i pilvą, i krutinę-gi, esą, ir i šonkaulius nemuškite, nės gali likti ženklai, kada tas daktaras užtėmyjes spravninkui, kad ukininkai gali skundą paduoti už toki su jais pasielgimą, spravninkas tik nusijuokė ir atsakė:

— Tai kas, tegul skundžiasi; ak jų skundai ateis ne kur kitur, tik pas manę, spravninkai!

Tą daktarą užtai, kad jis užtardamas ukininkus, nepaslėpė biaurių pasielgimų spravninko, tuojaus atstatė nuo vietos ir apšaukė mieste iš proto išėjusiu, idant jo liudijimas vertės neturėtu.

Štai, kaip elgiasi su savaisiais maskolių vyriausybė, štai i kokius galvijus pavertė maskolių ukininkus „knutas“ (botagas) vyriausybės. Ukininkas jau netik ką nesigina, kada jį policijantai kankina, bet be riksmo duodasi sau ir smertį padaryti, vergiškai bijodamasis sėdincios greta „načalstvos“. Tai-gi maskolių vyriausybė malonėtu ir mus, ir Lenkus ir Latvius, ir Mažrusius (Malorusus), ir Armėnus, ir visas kitas tautas Maskolijai priklausančias paversti i tokius pat tamsius vergus, idant ir su mumis galėtu teip elgtis, kaip su savaisiais. Dėlto ji ir atėmė mums spaudą, dėlto priveisė mus kraštą maskoliskais valdininkais nuo žemiausių iki augščiausių. Bet matydama, kad tas viskas mus

nepriveikia, juo tolyn, juo didesnius spąstus mums uždeda.

Štai neseniai pakeltas projektas pavelyti valdytojams teip vadinamų majoratų*) pardavinėti juos dalimis, su pagalba karališko banko kacapams. Katalikams parduoti nevalia. Žinoma teip darydami jie tikisi priveisti tarpu mus kacapų, o tie, mat, pripratę ir mus nerėkti, kada policija į smert užmušti nori. Geri norai, nėra, ką sakyti! Bet matyti maskolių vyriausybė ir tuom nesitiki mus priveikti, nės yra pakeltas da ir kitas užmanymas. Negana to, kad Kauno ir Vilniaus gubernijose mokyklose pasodino kacapus „učitelius“, kurie rupinasi ne apšviesti mūsų vaikus, bet padaryti iš jų galvijus „nerėkiančius“, kada vyriausybė muša. To jiems da nepakanka, mato, kad ne kas leidžia vaikus į tuos tamsybės urvus, sumislino dabartės įvesti priverstiną mokinimą vaikų ir mergaičių, tai yra priversti visus vaikus ir mergaites leisti į mokyklas, kur učiteliai rupinsis iš jų vergus ir galvijus padaryti. Bet nesulaukimas. Jau nesulaukys kylančią tarpu mūsų šviesą, jau mes supratome, ko nori nuo mūsų „geradėjai!“

Bet netik apie mus teip tėviškai rupinasi maskolių vyriausybė. Ji kad įmanytu tai vienu kartu išnaikintu visas nemaskoliškas tautas. Lygiai kaip mus smaugia ir Lenkus, ir Finlandiją ir Latvius. Štai skaitau laikraščiuose užmanymą pakeltą vyriausybės, kad ant Kaukazo, kur gyvena Armėnai ir Čerkesai, teip-pat nekenčanti maskolių, visus valdininkus skirti ne iš vietinių gyventojų, bet iš maskolių. Mat peršti jiems širdį, kad ir ten lygiai, kaip pas mus vietiniai gyventojai nepasiduoda maskoliams teip, kaip ir mes.

Tegul tik visos tautos Maskolijai priklausančios apsišvies, susitars eiti iš vieno, tada riestai bus mūsų kankintojams! N.

D a i n a.

Šiaurus vėjas baisiai užia žaliuojoį girelėį:
Pilka žemė dreba dunda vakarų šalelėį:
Lyg but, griauja žaibai plaka ir perkunai tranko;
Tai nelabiejai kryžiokai mūsų žemę lanko.
Pilis griauja, degin triobas, gyvuolius sau varo,
Turtus plėšia, kraujuos braido-tai dėl Kristausdaro:
Kraujageriai žudo vyrus ar jauną, ar seną,
O moteris su merginoms nelaisvėn gabena.

Tame laike stovėjo dvaras girioį šale kelio,
Kur Nemunan plaukia vandens Šešupės upelio;
Po langeliu margo dvaro pietun link darželis
Čion tankiai lankė mergeleį jos mylims bernelis.

*) Majoratais vadinasi dvarai atimti nuo Lenkų ponų ir pavesti Maskolių jenerolams. Tuos dvarus jie parduoti netur valios, o tėvui numirus jie pereina į valdymą vyresnio sunaus.

Liudnos mislys merguželei neduoda miegoti.
Mat jos jaunam bernuželiui reik į karę joti.
Auštant aušrai iš liudnumo ji ruteles lankė;
Tykiai biro ašarėlės, širdis smarkiai trankė.
Štai pro tėvo durų joja kareivių daugybė:
Patogiausių bernuželių Lietuvos gražybė.
Atsiskyres, kaip karvelis, nuo didžio burelio,
Ein, kaip šalvis, artin dvaro vadas prie darželio.
Vadas buvo tai mergelės seniai nymylėtas:
Laimės lemtas, žmonių skirtas ir Dievo žadėtas.
Dar prijojęs prie darželio jis maloniai tarė:
„Liki sveika mergužele, aš joju į karę;
Melsk dievaičius, kad padėtų kryžiokas kapojant
Ir lauk manęs lėlijele iš karės parjojant!“
Jau parrymotos belaukiant mergelės rankelės
Ir išverkto paržiurėtos mėlynos akelės.
Vieną kartą bedusaujant ruteliu darželyį,
Įsitupė geguželė į žalią klevelį.

„Katroj tu šalyj lėkiojai, raiboji gegele?
Ar gyvs, klausė, bernuželis, nuliudus mergelė.
Kukuok linksnų naujienėlę, da žalias klevelis:*)
Lemkie, lemkie, geguželė, kad grįžta bernelis.“
Užkakavo geguželė, kaip žodeleis tarė:

„Paklausykie mergužele apie baisią karę.
Aš lėkiojau pajureliais, grįždama regėjau
Toki baisų, didį mušį... iš baimės drebėjau.
Labai toli tarpe girių... paliai dangaus skliautą.
Ten Lietuviai gina žemę, dievus, kalbą, tautą.
Kaip liutai čion, vyrs į vyrą, o petis į petį
Susitikę jie kryžioką nelaiko už svetį:
Su įvairiausiais jie ginklais muša kiek kas gali.
Kuriam lemta sutikti myrį — nė žingsnio į šalį.
Ragotinės, kardai, kirviai, šarvai čerška, poška,
Žemė dreba, žirgai žvengia, medžiai griuva,
troška...

Bet Lietuviai savo kunais but žemę apkloja
Kad mylims vads ir jo pulkas nebutu atjoja
(Mūsų vado bėras žyrgas kaip bitinas laibas;
Kaip kibirkštis jis tik mirga; greitumas — kaip
žaiabas.

Kaip viesula ant kryžiokų, kaip audrą smarkiausia
Užpuolė pulks jaunų vyrų, o vadas pirmiausia.
Smarkiai šokdams jis ant priešų rėkia: „myrio
laikas!“

Tartum, jisai koks dievaitis ar perkuno vaikas:
Tai kardas, kaip angis mirga, tai vilyčioms skina,
Tai kirvis kryžiais žaibuoją, žirgas priešus mina;
Širdis varsto, galvas skaldo, tai krutines ardo.
Pervien kryžiokus ir arklius kaip meitėlius
skardo;

Eiles ardo, pulkus maišo, gaujas priešų blaško,
Jų kalpokai šarvai plieno aizosi, kaip vaško;
Kryžiokai nuo arklių krinta ir kaip musės žusta
Arkliai ir valdonai griuva, žemė kraujuos plusta.

*) Pagal padavimą Lietuvoje, jei gegužė kukuoja
tupėdama ant sausos šakos, ant gėvelio, ar ant kito
kokio sauso daigto, tai lemia tada liudną naujieną, o jei
ant žalio medžio — tada linksnų.

Jis kryžikus išnaikino, iškriaušė jų gaują:
Daugiau ne'teis degint kaimų, nekels karę naują.
Ir mus liko ten daug vyrų, daug jaunų bernelių
Vėrk' motinos, sesers, pačios, verkia daug mergelių.
„Kuku! neverk merguželė: gyvas — lauk bernelio!
Su Diev,“ tarė ir pakilo nuo žalio klevelio....

Štai apsiautė margą dvarą vyrų dikts pulkelis;
Jau darželyj, pas mergele jos mylims bernelis.
Krauju, purvais aptaškintas ramina ja meiliai:
„Aš sveiks, ar išsiilgai manęs? tik neverk teip
gailiai....

Lelijėle cit... myliu... liudyk... tu kleveli!
Tark žodelį... ramink širdį... — „Eime pas
tėvelį....“ *Spraulys.*

Velnio tiltas ant Nemuno.

(Senovės pasaka).

Trijose myliose nuo Kauno, netoli Nemuno
augstyn, yra miestelis Rumšiškiai. Miestelis
išrodo kaip ir kiek vienas: bet Nemunas ties
juom turi nepaprastą veidą: rodosi buvęs kada
užtventkas toje vietoje — teip daug čionai
akmenų; tie akmenys guli teip, kad lyg kas
norėjo per Nemuną padaryti sau tiltą iš Rumšiškių
iki didžiamjam dvarui, gulinčiui ant kito kranto
Nemuno. Ir krioše toj vietoj Nemunas, ir
putoja, ir šoka į virsų, išmesdamas augštai
putas, ir užė, ir kaukia naktims.... Nelaimė
laivo, styrimamo nemokančia ranka: jį tuoj
čionai susuks verpetai Nemuno, užmes tiesei
ant akmenų ir sutrupis į menkutes daleles!

Užtai-gi lietuviai vadina tuos akmenis
„velnio tiltu,“ ir pasakoja apie jį maž daug tokia
pasaką.

— Kitą kartą, jau labai — labai seniai, tame
margame dvare, kuris guli anoj pus' Nemuno,
gyveno garsus ponas Burysius. Turėjo ponas
stebuklingai gražią dukterį Marytę, apie kurios
gražybę, visa, skersai ir išylgai Lietuva kalbėjo.

Ponas labai linksmai praleisdavo laiką. Jo
namas visados buvo pilnas svečių, o stalai visi
apkrauti visokeis valgymais. Gražioji Marytė
linksmai su svečiais kovijosi, juokėsi, kaip pri-
tinka jaunai mergaitei; tada jos juodos, lyg
anglys, akys, kaip kibirkštys žibėjo. Kiekvienam,
pamačiusiam tą daile, linksma, jauną mergaitę,
įplūdavo į širdį karšta meilė....

Iš tarpo svečių labiausia vienas buvo žymus,
niekeno nepažįstamas, juodai apsirengęs, su
skribėlė — visuvu vokieitukas! Jis pasisakė esąs
nuo Kriokavos ir paeinąs iš gerų ponų; per
tai mus Burysius jį priimdavo su džiaugsmu,
o labiausia už tai, kad jis buvo labai dailus ir
meilus vaikinąs. Bet kiti svečiai gana skersai
žiūrėdavo į tą jaunikį, labiausia už tai, kad
jis visados šalindavosi nuo laikomų koplyčioje
mišių, o apie gražią Marytę kas kartą sukinosi
karščiau ir drąsiau.

Ant galo tas busent Kriokavos ponaitis
apsireiškė Marytei, ją karštai mylįs. Jauna
mergaitė tiktai išraudo, o jįsai tada jai stačiai
pasakė, ne esąs žmogumi, bet velniu žmogaus
paveikslė. Mergaitė, išpradžios persigandus, ne-
žinojo ką pasakyti, bet ant galo į jį pažiūrėjusi
tarė: „Aš ištekesiu už tamstos, jeigu viena
nakčia pastatysi per Nemuną akmeninį tiltą iš
dvaro iki Rumšiškių“....

Marytė mylėjo kitą, jaunutį Stasį, savo
kaimyną, kurs gyvenon netoli Sumiluose. Ji
greitai nusiuntė jam pasiuntinį, kuriam viską
atvirai apsakė ir prašė jo pagalbos prieš velnią....

Išbėgo Stasys vakare ant Nemuno kranto —
žiuri: jau čionai velnis akmenis beria į upę ir
stato prižadėtą tiltą. Puolė Stasys greičiau į
vandenį ir ėmė ardyti velnio darbą ir tram-
dyti jį. Raukosi velnias ir putoja nuo piktumo,
nes kuriuos jis sunėša akmenis, tuos Stasys
išmeta.... Pradėjo tada velnias nešioti didėlias
uolas ir mėtyti ant dugno upės. Tų didelių
uolų jau Stasys niekaip negalėjo pajudinti.
Tada jis atsistojo nusiminęs ir stovėjo lyg
įkastas į žemę, ir žiūrėjo, kada velnias pabaigs
savo darbą.... Še jau atvelka nelabasis pasku-
tinį akmenį, kuo didžiausią... Užvers jį ant
viršaus, ir tiltas bus pastatytas — visas nuo
vieno kranto iki kitam! Pradėjo drebėti Stasys
ir visuvu jau pametė viltį.... bet še, laimė:
gaidys užgiedojo! Stasys nusidžiaugė, o velnias
suriko, sušuko, sučiupo, persikreipė, nudrėbė
akmenį ant žemės, ir užpykęs, teip smarkiai su-
davė per jį, kad ant jo paliko žymį velnio ranka
su nagais....

Ir kriočia iki šiam laikui Nemunas pagal
Rumšiškius, jieskodomas sau tako tarp akmenų,
o ant kranto pagal dvarą guli didžiausia uola,
ant kurios žymus išspauistas ant amžių pa-
veikslas rankos, bet rankos ne žmogaus...
tiktai velnio.... *Šiaulėniškis.*

Audimo mokykla Vilniuje.

Ant pirmo žvilgtėrėjimo kam nors gali pasi-
rodyti, kad tokia mokykla pas mus Lietuvoje
visiškai nereikalinga, nes moters mus teip
puikiai moka austi netik baltinius, bet ir iš
vilnų visokius audimus. Tiesa, mūsų moters
gerai moka austi, bet audžia jos ir šiandien
teip, kaip audė 100 metų atgal, naudojasi
tokiomis pat staklėmis, kokiomis naudo-
josi 100 metų atgal. Žinoma toks audimas
tėsesi labai ilgai ir yra pertai brangus. Audi-
mai mūsų moterų gali tikti tiktai kaime, nes
miesto gyventojai reikalauja gražesnių raštų
audimuose. Šiandien, kada išrastos geresnės
staklės, ant kurių audžiasi sparčiau ir gražiau
pertai ir audimai pigesni išeina, austi ant senų
kaimiškų staklių, tai dykai praleisti daug laiko.
Kitose šalyse jau seniai suprato, kad butinai

reikia pagerinti naminių audimų ir įsteigė tam tikras audimo mokyklas. Pas mus Lietuvoje tik šymet įsteigė p. Mantvila tokią mokyklą Vilniuje. Čion mes paduodame apie ją žinią. Uk. skaitytojams tikėdamiesi, kad jie pasinaudos tai žinia, leis ką nors pasimokinti pigaus ir gero audimo. Ypačiai dėl nelabai turtingų toks mokėjimas būtų labai naudingas, nes duotu jiems lengvą ir gerą gyvenimą.

I tą mokyklą Vilniuje priima netik moteris, bet ir vyrus ir vaikus. Šymet mokinas keli vaikai 11 metų. Jeigu i tą mokyklą įstoja toks, kuris jau pirm to austi mokėjo, tad reikia mokintis tik kelis mėnesius; tie kurie austi visiškai nemokėjo turi po 2 metu mokintis. Už mokslą mokesties jokios nereikalauja, tik užlaikymą (kambarių ir maistą) reikia iš savęs turėti. Norint pirkti stakles galima jas tenpat gauti. Kaštuojas jos nuo 5 iki 7 rublių. Nors pats mokintojas tos mokyklos nemoka lietuviškai, bet užtai moka lietuviškai keli jo pagalbininkai, taip kad mokanti tik vieną lietuvišką kalbą gali be baimės i tą mokyklą įstoti. Norintieji arčiau su ta mokykla susipažinti tegul laišku kreipiasi i jos užveizdą, o jis be abejonės duos atsakančius išaiškinimus.

N.

Apie knygas.

Kas yra o kas bus. Toji knygutė parašyta dėlto, idant parodyti skaitytojui, kokią laisvę turi gyventojai kitų šalių, o koki prispaudimą ir vargą kenčiame mes priklausantieji ant nelaimės gudų vyriausybei. Mat kitose šalyse yra konstitucija, tai yra įstatymai aprubežiuojantie karalių valią, o Maskolijos caras gali daryti su savo gyventojais ką tik įmano. Ten kur yra konstitucija, žmonės per savo pasiuntinius sprendžia apie atmetimą senų o išdavimą naujų įstatymų. Koku būdu renka pasiuntinius taip-pat išaiškinta toje knygutėje.

Žinoma, kur yra konstitucija gyventojai yra laisvi, nėra ten tiek daug žandarų kaip Maskolijoje. Nevalia jiems kada tik užsimano užpulti žmogų, iškratyti jo gyvenimą ir jį raštavoti. Ten be sudo niekam nieko negali daryti.

Su knygų ir laikraščių spaudinimu ten ne taip daro kaip pas mus. Ten be sudo policija neturi valios užginti išleisti kokią nors knygą ar laikraštį; ten valia visokias knygas skaityti, užtai ten gyventojai gali daugiau ir apsišviesti. Pas mus-gi vyriausybė nežmogiškai uždraudžia visokias lietuviškas knygas ir laikraščius, o kitose kalbose valia spaudinti tik tai ką vyriausybė pavilyja. Dėl peržiūrėjimo išeinančių raštų Maskolijoje yra tam tikri valdininkai, kuriuos vadina cenzoriais. Jie žinoma nepavilyja nieko prieš vyriausybę rašyti, nors būtų aiškiausia teisybė, o melagingai gyrti vyriausybę da-gi liepia. Tai vis dėlto, kad pas mus caras

turi neaprubežiuotą valią, kad nėra konstitucijos, kad gali jis elgtis su gyventojais kaip jam patinka. O jis rupinasi tik apie savo gerą, nerupi jam kad jo pavaldinių ašaros sriovėmis teka.

Dėl paveiklo toje knygutėje aprašytas susirinkimas darbininkų Karaliaučiuje. Ten mat valia žmonėms kur norint ir kada norint susirinkti ir kalbėti apie savo reikalus. Pas mus už tokius susirinkimus tai i Siberiją išgabentų. Žodžiu, parodo ten kaip bjaurus ir sunkus yra mūsų padėjimas po maskolium sulyginant su laisve ir geroje kitų šalių gyventojų.

Idant skaitytojas nepamislų, kad mes nešdami taip sunkų maskolių jungą, niekad negalėsime jį nuo savęs numesti, kad negalėsime nuo savo plėšikų išsigelbėti, toje knygutėje parodyta ir išaiškinta kad nusiminti nereikia, kad ateis laikas, kada mes su kitoms nuvargintoms tautoms, kaip štai Lenkais, Latveis, Mažarusais ir kitais sukyksime prieš kankintojus ir įvesime tokią pat laisvę, kokia naudajasi gyventojai kitų viešpatysčių.

Kad taip turi būti tai parodo atsitikimai su tų šalių gyventojais, kurie šiandien turi konstituciją. Kelios dešimtys metų atgal ir juos karaliai jų taip skriaudė kaip mus šiandien caras, ir buvo taip lyg tolaik, koliaik gyventojai buvo tamsūs, nesuprato gerai savo reikalų. Gerai suprato savo padėjimą jie sukilo prieš karalius, atėmė nuo jų neaprubežiuotą valdžią, įvedė konstituciją, ir pats paėmė i savo rankas šalies valdymą. Prancuzai mat taip buvo įnirę prieš savo nelabąjį karalių, kad pakėlė maištą arba kaip paprastai sako revoliuciją, suėmė karalių ir nukirtė jam galvą apšaukė savo šalį, Prancuziją, republiką, tai yra šalia visai be karaliaus. Tokiu būdu matydami kaip pakilimas apšvietimo ir susipratimas gyventojų kitų šalių paragino juos sunaikinti savo kankintojus, nors stiprius ir galingus, ir mes turime tvirtai tikėti, kad ir mes kaip tik apšvietimą savo tėvynėje pakelsime, draugia su kitais sutrinsime galybę maskolių vyriausybės ir padarysime sau laimingesnį gyvenimą; dėlto tik reikia nesnausti, bet patiems stengtis apsišviesti ir kitus prie apšvietimo raginti. Apie tokius tai dalykus kalbama toje knygutėje. Man nereikia sakyti skaitytojui ar ji gera ar ne, pats skaitytojas mato ko verta toji knygutė.

N.

Keleivis.

(Tikras atsitikimas.)

Pereitą rudenį, vėlybame laike keliavo važiuotas iš Triškių i Raseinius — vienas senas keleivis su savo anuke. Brėkstant atvykęs i mažą miestelį Vaig . . . , priverstas buvo nakvoti; dėlto nuvažiavo i esančią ten vienintelį karčiamą, kur radęs vienas tik žydelkas, nakvynės prašė:

bet ant nelaimės keleivio, buvo tai didelė žydu šventė: visi žydai ant visos nakties išėjo į maldinycią, o pasilikusios žydelkos, nei jokiū būdu į nakvynę nepriėmė.

Naktis tamsi, vėjas su lietuim į veidą kerta, mažoji mergytė šalčiu drebėdama verkia, o ir patsai perlytas senis nedručiai laikosi. — Kur čion dingti? — Susimislyjo keleivis prašyti prieglaudos klebonijoje. Sutikęs kieme dručiai nutukusį kleboną ir pasveikinęs jį žodžiais: „tegul bus pagarbintas“ keleivis apsakė apie savo vargingą padėjimą. Turėdamas sau ir arkliū maisto, jis meldė gyvuoliui pastogės o sau nors suolo šeimyn-grinčioje. Klebonas šaltai priėmęs keleivį, rūstai atsakė, kad mažai esą vietos ir į nakvynę ne galis priimti.

Stebėtina! pamislįjo keleivis, apart grinčios klebonijoje yra dar šešios poniškos sėklyčios, iš kurių dviejose talpinasi gspadinė, skyrium namai kamendoriui, ir daugybė ukiškų triobų, o tuomi tarpu neatsirado menko kampučio pernakojimui keleivio.

Nemielaširdingai atstumtas keleivis, grįžo į karčiamą, kur sena žydelka keleiviui pasakė:

— Šiandien mes tamstą negalime į nakvynę priimti, nes neturime šinkarkos, bet važiuok į galą miestelio, kur rasi ukininką Čirinskį, kursai tikrai į nakvynę tamstą priims.

Padėkavojęs keleivis už gerą patarmę, nusišaldė gana vėlai prie prirodyto ukininko. Senutis Čirinskis malonei priėmęs keleivį, liepė vaikams nukinkyti ir pašerti arkli, o keleivius patalpines švarioje sėklyčioje, moterims isakė virdulį užlaisti ir paklojo patalus.

Rytmetįj vėl pasirodė virdulys ant stalo, arklys buvo pakinkytas ir sėdynė šiaudų pridėta, už tą visą gerą doras ukininkas nei grašio nereikalavo.

Kalbėdamas su namiškiais vaišaus ukininko, keleivis patyrė, kad klebonas nei vieno keleivio į nakvynę nepriima, o kada keleivis atsiliepė, kad klebonas dailiai yra nutukęs; tai viena moteriškė pasakė:

— Matai tamsta, kunigėliui eina į sveikatą bavarskas alus, kurį megsta gerti: ypač iš pirties išėjęs, desėtką butelių išlenkia.

„Ožys keikiamas tunka“ — sako priežodis, — lygiai ir nežmoniškas klebonas, nors tankiai keleivių vainojamas, vienok dailiai nutuko.

Tankiai sėrmėga dengiama širdis, doresnė yra už tą, kurią brangūs rūbai dengia. G.

✓ Laiškas iš Aprikos.

Johannesburg-Transvaal, 20 Spalinį 1895 m. Gerbtinas Tamsta! Savo laiške rašiai Tamistą apie reikalingumą įsteigti pas mus lietuvių draugystę. Bet mane trukdo vienas svarbus dalykas, butent, stoka tokio draugo, kuris tą

reikalą vestų. Rašiau į Ameriką užklaudamas, ar ne atsirastų ten kunigas, kuris apsiimtu šen atvykti; tuomet būtų lengviau sutverti lietuvišką draugystę. Patys lietuviai pamatytu tuomet savo naudą. Dabartinis lietuvių padėjimas yra sunkus. Kiti atvyksta nemokėdami kalbos, dėlto ir sunku yra gauti jiems geresnes vietas ir turi glaustis prie savo krašto žydu, su kuriais gali susikalbėti. Žydai, žinoma, žinodami gerai visus tuos dalykus įbruka jiems sunkų darbą už mažą uždarbį (kaip tai už 3—4—5 svarus per mėnesį su valgiu ir kambariu). Amatininkai šiuose laikuose uždirba ne blogai, nes dabar labai didinasi miestas, ir uždėjo apie dešimtį kasyklų aukso, ir dėlto-gi amatininkai, dailydės ir murininkai, daugel šiame laike turi darbo, o kur reikia pagelbėti amatininkams tai labiausiai dirba juodieji vadinami *Kafrais*, ir dėlto musų žmogus, lietuvis, ne amatininkas, prie tokių darbų negali gauti vietos. Pradžia yra varginga musų broliams, bet pabuvę nekurį laiką ir pramokę šiek tiek kalbos, pripranta labiau ir nebeturi didžios bėdos. Svetias vis didinasi, čionai, kaip vanduo atplaukia iš visų šalių, tikėdamiesi prisisemti maišus aukso. Svieto čia daugybė: kas mėnesis atkeliauja apie 500—600 žmonių. Kaip rodo miesto statistika, **Johannesburgo** miestas, pradėjo augti nuo 1886 metų, o dabartės skaito gyventojų apie 400 000.

Buvis čia nėra smagus, tarp musų brolių nėra nei jokios tvarkos, kaip susirenka tai nor kad būtų ant stalo plėčka baltakės, nesyki pasitaiko muštynės ir peštynės. Pradžia tai kiekvienam varginga, nes šen nei vienas turtingas neatvyko, bet vėliaus kiti prisirenka pusėtinai skatiko. Apskritai imant lengviau ir greičiau galima uždirbti čionai ne kaip kitose šalyse. Pradžia gyvenimo yra sunkiausia. Kas moka amata kokią ir pažysta svetimas kalbas, tam pradžia gyvenimo yra daug lengvesnė. Man prie žydo nereikėjo glaustis, nes išgelbėjo mane kalba prancužiška. Šiandien nebegaliu guostis ant savo buvio, tam kartui užtenka grašio bet linksmumo neturu nėi jokio.

Mano adresas toks:

South Africa R. Johannesburg Transvaal
P. O. Box 430, Catholic Church.

Mr. Edward Wagner.

Iš Lietuvos.

Iš Pažerių. (Vilkaviškio pav.) Sunku suprasti dėlko tie musų vaitai teip į miekus išėina. Ukininkas pakol da ne vaitu, į karčiamą eina su kaimynais, apsieina gražiai ir pakalbėti su juom žmogiškai galima; o tegul tik išrinks toki vaitu, tai tuojaus ima sėdėti karčiamose, retą kurią dieną vailščioja „neužsidrumstęs“, valščionių reikalai jam nerupi, štai kaip ir musų

dabartinis vaitas. Koks tai pirma žmogus buvo, o dabar ką jau ir šnekėti, o jau ant pabaigos tai pradėjo savo valsčionis žandarams skūsti. Štai koks atsitikimas neseniai buvo. Vieno ukininko iš Jurskų kaimo pati buvo Karaliaučiuje pas daktarus; norėdama grįžti atgal prašė atsiūsti jai „kortą“ per rubežių pereiti, bet raštininkas nieko nuo jos vyro negavęs ilgai neišdavė, teip kad žmona be kortos namon sugrįžo. Žinoma tada turėjo užmokėti štriuopą už perėjimą rubežiaus. Nunešęs štriuopą (8 rublius) pas vaitą žmogus neiškentė nepasi-guodęs „et jau vyručiai nuo mažiausio raštininko iki ciecoriaus visi vagys ir gana“ pasakė žmogus skusdamasis ant negero pasielgimo raštininko, neišdavusio kortą. Mus vaitelis tarytum būtų koks keikčiausias gudas, liepė tuojaus surašyti protokolą, kad tas žmogus carą vagim vadina ir padavė tą protokolą žandarams. Dabar žandarai jau trauko tą žmogelį ir nežinia kaip tas pasibaigs, kaip pasakys liudininkai, jai ir liudininkai patvirtins tai ką parašė protokole mūsų vaitelis, tai tam žmogui gali būti negerai. Štai į ką daicina mūsų vaitai, kada jiems nuo ponystos galva apsisuka.

B.

Pilviškiai (Senapilės pav.) Nuo naujų metų (pagal senąjį kalendorių). Pilviškių pačta pradės priimti pinigus į banką. Idėti galima ne mažiau per 25 kap. Idėjusiam pinigus išduos tam tinkančią knygelę su užrašu kad toks ir toks tiek ir tiek yra idėjęs. Atsiūmti galės tik tas pats žmogus atnešęs tą knygelę, o jai norės tai galės kitam pavesti, tik turi išduoti anam plenipotenciją. Už idėtus pinigus bankon mokės netoli 4 procentus (4%) per metą. Atimti idėtus pinigus galima kiekviename laike, ilgiausia reikės laukti vieną parą. Idėti pinigai prazūti negali, nes už juos atsako bankas vyriausybės. Didiesiuose miestuose jau nuo pernai metų priima pinigus ant tokių išlygų pačtai ir pavietinės kasos, o šymet tai įvedė keliuose pačiuose ir mažų miestelių tarpe kurių yra ir Pilviškiai.

Tuom išteigimu vertėtu naudotis aplinkiniams žmonėms. Netik turtingi bet ir varg-dieniai turėdami 25 kapeikas atliekamas gali padėti, tokiu būdu per tulą laiką gali susirinkti keliolika rublių. Arba turint atliekamų keliolika rublių geriausia nunešus padėti į banką negu pas savę laikyti. Banke užaugs ir kelios kapeikos procento ir bent tikrai žinai kad nuo tavęs nieks jų nepavogs. Tegul kas pavogs knygutę tai pinigų be tavo plenipotencijos vis tik neiš-gaus, o pats nuėjęs, pasakys kad knygutę pragašo pinigus atsiūmti galėsi. Tegul pro-centas ir mažas, bet vis tik geriausias kaip kad pinigai be naudos kišenini gulėtų.

S.

Kaunas. Šį rudenį Tilmano vinių pabrūke žandarai paėmė apie 80 darbininkų, dėlto kad

juos apskundė, buk jie skaito užgintas knygutes, aprašančias reikalus darbininkų. Padarė pas juos kratas, bet neką laimėjo. Tuom tarpu susodino juos kalėjiman. Kuom pasibaigs tas dalykas tikrai nežinoma.

Mat kaip bijosi mūsų geradėjai, kad žmonės šviesos neigautu. Bijosi šviesos kaip šikšno-sparniai. Jiems gerai ir ramu kada žmonės tamsus ir žino tik tai ką jie pavelina žinoti, o už skaitymą užgintų knygelių kalėjiman sodina. Bet vis tik nieko nepadarys tik iki laikui jiems seksis.

B.

Iš Panevėžio. Visoj Žemaitijoj činovnin-kais yra maskoliai arba išgamos. Ne seniai pakliuvo į teisdarius Somov'as. Tas sudžia ne vieną arkliavagį už pinigų sauja išliuosavo. Somov's keldams nosį augštytyn pradėjo ir skarbo pinigus mėtų ant savo reikalų.

Vieną syk atvažiavo iš Vilniaus ir Kauno vyriausybė o neradus skarbavų pinigų, pradėjo nabagą spausti. O tuotarpu pradėjo lysti ir kitos ylos iš maišų — sėbravymai su arkliava-giais. Spalių 20 dienų buvo susirinkimas vyriausybės Panevėžij. Pakol nesuseks ir ne surankios žinių apie poną Somov'ą, atidėjo provą ant kito sykio. O Somov'as tur viltį, kad juodvarniai savo broliui akių neiškirs.

Apie Somov'o darbus yra minėta laikraštj „Kraj“ N. 44 ant lakšto 30. Ne dyvai, kad ukininkai Panevėžio paviečio ne vienam arkliavagiui ni-suka sprandą, įkasa į ariamą žemę arba įmeta į durpynę. Ne labai seniai ukininkai sugavę vieną seną arkliavagį maskolių, jau buvo ketinę ant laužo gyvą sudeginti, ir tik dešim-tininkas išgelbėjo nabagą ir apsiėmė nuvaryt pas asesorių, bet maskolpalaikis budamas senas ir dą matai išsigandęs, kelionėj numirė. Dabar policija kaltina ukininkus už tai, kad anie apstumdžiojo arkliavagį ir da ketino jį sudeginti.

Gyventojai nerasdami teisybės, laikydami činovnikus teipo-gi už vagis ir vadovus arkliavagių, pats daro savo sudą naikindami arkliavagius.

Neužys?

Krantys.

Iš Radviliškio. Staršinas Kutra Biržių valsčiaus „Kauno gub. žiniose 1895 m. Nr. 13“, aprašo darbus buvusio mokintojaus Radviliškio mokyklos Milerio, ir sako, kad anas buvęs naudingas žmogum ir daug triušęs ant naudos aplinkinių valsčionių, platinęs blaivystę, mokinę apie žemdirbystę ir tt. Bet tegul rašytojas nurodys mums nors vieną valsčionį, kurį Mileris ištraukė iš žabangų girtuoklystės?*) Tegul pa-rodo mums tuos valsčionis, kuriuos jis, buk prikalbėjęs sėti dobilą, akėti samanotas pievas ir tt.? Nieko to mes visiškai nežinome. Jei dabar

*) Atpenė Mileris pats buvo garsiausias girtuokliu. Visi žino jo pasielgimą Jasiškiuose pas Kubilį, kur jis, ne-minint kitų blaurybių, ant galo sugriuvo į pastalę.

mes Radviliškio valsčionys, pradėjome sėti dobilą ir pinigų gaunamus nuo žydų už ganymą atidedame ant pirkimo žolinių grūdų, tai darome taip ne pagal pamokinimą Milerio, bet dėkui triusui išmintingų vietinių valsčionių ir Radviliškio kunigo, kurie prikalbėjo valsčionius padaryti sutartį ant rašto link sėjimo dobilo ir atidėjimo pinigų ant šio reikalo. Abelnai, Mileris stovėjo nuošalei! Kitoj vietoj Kutra sako, kad atsisveikinimas Milerio buvęs sujungtas su dėkingumu valsčionių ir ašaromis ne tik vaikų-mokintinių, bet ir vyrų! Tuom tarpu mes gerai žinome, kad niekas iš vyrų ne vaikų-mokintinių*) nė pats Kutra nebuvo laike išvažiavimo Milerio.

Iš Plokščių, (Naumiesčio pav.) Vienas jaunikaitis R. pernai prisiplakė prie vienos turtingų tėvų merginos ir norėdamas ją prisivilioti nusivežė ją sau viens į Kauną. Kaip tik parvažiavo jie iš Kauno, tai žmonės, žinoma, ėmė juoktis iš tos merginos. Ši neturėdama kur akių dėti, ėmė šnekėti, kad R. busęs jos vyras ir tt. Na o mus jauniukai to tik ir reikėjo; dabar ką norėjo, tai ir galėjo padaryti. Praslinkus nekuriui R. iš tikrųjų kalbasi su ta mergina ir jos motina, kuriuodvi ant visko susitaiko, bet šis tame tarpe prisžiūrėjo kitai merginai ir nuo pirmosios užsipašė tiek dalies, kad nebuvo ištesama jam duoti, pasirodė kad R. nenorėjo merginos, bet tik jos dalies. Žinoma, mergina pasiliko neįstokėjus ir turbūt jau reiks jai davatkaut, o R. iki šio laiko nevedęs. Tik ar neapsuks ir antrajai galvą, tėvai nėr taip kvaili, bet man rodos, kad šios dvi su nevedusius po kad daleistų dukterei važ. pradeda atsirasti nelemtas paprotys važinėti su merginoms į Kauną. Negražu.

Antanas Ant-kū.

Iš Kybartų valsčiaus, (Suvalkų gub.) Kaip kur mokėti, vadinama areštantpinigiais, moka nuo margo. O Slibinų kaime ne taip yra; jau 8 metai ukininkai moka tą mokėstį nuo dumo arba kamino. Ne žinia dėl kokios priežasties tokia atmaina įvyko, gal tai atsitiko pagal ukininkų norą. Kiekvienam ukininkui Slibinų kaime reikia mokėti po 18 kapeikų. Toks mokėjimas areštantpinigių užsiliko ikšiol, nežiurint ant nusikraudimo vargingesniųjų gyventojų, kurie turėdami tik po truputį lauko turlygei mokėti su tais, ka turi 1, 2 arba 3 dubas. Tokiu būdu dalis tos mokėsties yra nuversta nuo turtingesniųjų ukininkų ant vargingesniųjų. Mokant nuo margo turtingesniems reiktu daug daugiau ne kaip dabar. Jeigu turintis šešmargį ir turintis 60 margų moka po 18 kap., tai pirmutinis permoka daugiau kaip 14 kap. nes jam pagal teisybę reiktu mokėti tik dešimtą

dalį 36 kapeikų. Bet turbūt šitos teisybės nemato didumas ar nenor jos matyt. Vienas dylaukis ukininkas D. gėrisi tokiu rinkimu tos mokėsties ir syki taip atsiliepė: „Dievui dėkui, tik syki sulaukėme nors vieną mokėstį lygiai mokėt.“ Tai mat kokia meilė artymo, ir tai da už apgavystę ir skriaudimą artymo Dievą kaltina, buk tai atsitikę iš Dievo valios ir reikia mat už tai Dievui dėkavoti. Tai turbūt anot dievobaimingo D. ir vagims Dievas padeda nes ir jiems tankiai pasiseka apiplėšti žmones.

Buvo norėta taip padaryti ir Stanaičių kaime (ne toli Slibinų), bet ten nepasisekė įgyvendinti neteisybę. Stanaičių šaltysius teturi tik 20 margų lauko ir nenorėjo mokėti lygiai su didžlaukais, per ką buvo sutarta mokėti nuo margo.

J. Nemokaitis.

Kokių būdų kaimas užmoka areštantpinigius, tai valdžiai nerupi — bile būt užmokėta dėlto vienuose kaimuose moka nuo margo, o kituose nuo dumo, kur moka nuo dumo, ten neturtėliai yra skriaudžiami turtingesniųjų. *Red.*

Iš Plokščių, (Naumiesčio pav.) Antkalniškių kaime per vestuves Juozo Valuckos dukters atsitiko peštynės: vieni kitiems su peiliais galvas piaustė, o kaltininks pats, padavė kitus į sudą. Reiktu, rodos, kaltam jam tik „tylėt ir Dievą mylėt“. Tai negražu. Byla dar nebuvo.

Karkorų kaime Plokščių valsčiaus, duktė Kareivos vardu Marė, ištekojo už vieno kacapo. Kokį prilygo, tokia ir pati pastojo, nes priėmė gudišką tikėjimą. Sako, kad jis buvęs vyresniuoj raštininku prie kariumenės, vėliaus buvo pavarytas nuo tarnystės ir parsidangino į Plokščius, tikėdamasis vartyti patronystę prie sudos. Bet matyt bus bloga nabagai, nės lietuviškai nė pabūčiuok nežino.

— **Lukšiai** 1894 m. įsteigė čion lietuvišką pardavinyčią J. Januškevychia, bet ir krautuvės tas ne savo darbą pradėjo, nes nežiuri, o tikrai palikęs kokį senį pats eina su dūjomis į svietą, o tas senis nežinodamas daigtų prekes ir bijodamas duoti per pigiai atstumia nuis savęs pirkėjus, užtat tik nužemina vardą pirklių lietuvių.

— **Sakiai.** Girdėti kad čion po naujų metų bus įsteigta nauja padavinyčia, kurią įsteigs ponų draugystė iš ponų, bet nor įrengti tokią padavinyčią ir ukininkai. Gavo gerą rodą nuo Plokščių pirklio K. Račkausko ir jie ištikrūda ima rupintis apie pardavinyčią.

Mus žydeliai „gevalt“ šaukia, jau
Kad lietuviai taip sujudo: pas
Nuo jų kasnį gardų traukia mti.
Gojai iš miego pabudo. ausų
A her, a her, Mauški, Leibki! dau-
Jau mums badų reiks kentėti. ti
O, tai lietuviai prakeikti. g
Iš jų žemės reiks mums bėgti.

*) Vaikai buvo paleisti namon ant užgavėnų.

Veliona (Kauno pav.) Klebonas J. Tomas paliko pernai pakeltas į džiakonus ir pradeda rūpintis apie pataisymą bažnyčios, kuri yra jau apdriskus, jei tik gaus daleidimą nuo vyriausybės.

Butkiškė (Kauno pav.) Vietinis geras klebonas įieško prekėjas prie savo bažnytkiemio. Kas norėtų įtaisyti ten pardavinėčią, te, nuryksta pasižiūrėti, nes tai esanti gera vieta.

Seredžius (Kauno pav.) Škaplierninkas, (bagamazninkas) J. J. yra didelis šnipukas ir turintis boišką liežuvį, dėlto kalbant su juo visi turi saugotis, kad ne išsitarit priešingai.

Plokščiai (Naum. pav.) Tisėvyčiaus dvarą, kurį iki šiol randavojo p. Pavlauckienė nupirko iš Žemaičių ponas Strumila. P. Pavlauckienė paėmė nuo Strumilos už padarus ir gyvuolių ir už 2 metus randos (?), dvidešimts penkis tukstančius (25000) rublių.

— **Plokščiuose** yra mažai žydų už tat netur jie nė iškalo. dėlto jie budavo vis susirenka pas vieną žydą Abelią Tampovską melstis, bet vienas budamas jų užgautas žodžių „Iršovyčia“ atsiskyrė nuo jų ir vaikščiojo į Velioną, be to da apskundė vyriausybei, kad žydai Plokščiuose daro susijėjimus ir kalba prieš carą. Už tai 8 Lapkričio buvo byla, ir pats girdėjau, kaip Iršovyčia liudyjo. Paklaustas, ką apie tai jis žino, tiesiog pasakė, kad visados pas Abelią renkasi iš toli žydai — iš Aleksoto iš Velionos iš paprusės ir iš Raudonėnų — ir kalba tarp savęs netikusias kalbas prieš carą, bet antras liudininkas pasakė, kad pas Abelią nieks iš svetimi nebuvo, užtat nubaudė Abelią tikiai 5 rubliais ir 75 kap. ir uždraudė susirinkti žydams.

— Pas mus šymet yra labai blogi metai, nes nė duonos nebus užtektinai blogi metai, pašaro, dėlto mūsų kaimai, nė gyvuoliams

— Plotis negali būti ukininkai sunkiai vaitoja.

buvo suasėčių kaime, nekuriis kavalierius A. S.

pačtai sitaręs apsigėsti su M., bet atsitiko

paime su mus jaunikaiečiu. Išgėręs per daug

gėtinės jis nukrapino pas vieną vokieta G.

asimeilautu... Bet tuom tarpu atėjo kitas

kavalierius (vokietys) ir užtikęs juos ėmė daužyt

langus, išvijo jauniki, ir pakėlė jam puikias

vestuves. Dagirdus apie tai jo nuotaka nebeeina

už A. S. bet bus bloga ir kitą gaut. Sako, kad

li vokieta išėmus jam 6 rub. 50 kap. *P. Dainius.*

moldaviška, lenkiška, egiptiška, daniška ir armėniška. Kaip tai būtų gera, jeigu lietuviai amerikiečiai galėtų rasti nors šioje mokykloje prieglauda savo kalbai. *Glė.*

Gromatnyčia.

P. Dainiui. Ačiū Tamistai už atsiųstas žinias. Ne nuliusk Tamista ir nesipiktų: mūsų kelias tiesas, bet ekrėkietas, mūsų pelnas — širdies džiaugsmas ir ramumas sažinės. Atsalusių lietuvių ir priešų pilna. Bet mūsų būrelis didinasi besiplatinant knygoms ir laikraščiams.

P. Ambroževičiui Nevark, N. Y. (Amerikoj). Tamsta dar kaltas esi mums už laikraščius šių metų (1895) 1 markę arba 25 centus, kuriuos Tamsta bus teip malonus priiusti.

P. Soviskey Minersville, Pa. Tamsta teip-pat 1 markę arba 25 centus esi skolingas, už „Varpa“ 1895.

P. Paskevich Mt. Carmel, Pa. Tamsta teip-pat skeli 25 centus už 1895 metus.

P. Karta Homestead, Pa. Tamsta ir 25 centus dar skeli už „Varpa“.

P. Gobas Traverse City, Mich. Tamsta ir 25 centus dar skeli už „Varpa“.

P. Vončaski Sugar Notch, Pa. Meldamasis priiusti 1 doliarą arba 4 markes kurios iki šiolei yra užsilikę dar pas Tamsta už „Varpa“ bei „Ukininką“.

P. Ramanaukui Minersville, Pa. Pagal Tamstos laiską rašytą 7 Gruodį, kuriame rašai kad pirm 2 savaiečių esi išsiuntęs 20 markų 61 fenigį, iki šiolei dar negavome. Kas lytiis vėlinimosi laikraščio tai gerai tą atjauciamie ir stengsimės toliaus išvengti tų aplinkybių. Tamstai esame didėi dėkingi už platinimą mūsų laikraščių. „Varpa“ ir „Uk.“ ant 1896 prisiusime. Apie tuos pinigų pasiteirauk Tamsta ant žygunės, nės kad siuntei apie 24 Lapkritį 1895 tai turėjo kur užkliuti.

P. Zakareviči Troop, Pa. Tamsta dar 25 centus arba 1 markę k. teiksies atsiteisti.

P. Linkeviči Mt. Carmel, Pa. Teip-pat nuo Tamstos dar mums priguli 25 centai.

„Lietuvai“ Pagal J. J. Jusu nurodymą siuntėm „V. ir Uk.“ Kun. Lietuvnikui į Baltimore, Md. ant 1894 m. bet iki šiolei dar užmokėsties 9 markų, nes nesulaukėm, ką meldžiame atlikti.

P. Alytai Plymouth, Pa. Jūsų vardan buvo siunčiama Varpas ir Ukin. per 1894 metus, už kuriuos esate „Vienybės“ redaktorini užmokėję, bet mes nieko nuo jo negavome. Mums priguli 9 markės ir malonėtume veikiai sulaukti.

— **Visiems:** Kurie skelite po 25 centus galima priiusti juos gromatose pachtinėmis markelėms.

Pinigus ir laiskus į Ukininko (ir Varpo) redakciją siunčiant, reikia šitoksa adresu padėti:

Herrn Dr. Bruazis, Tilsit (Ostpreussen).

Turinys.

Mes ir maskoliai. N. — Daina. *Spraulys.* — Velnio tiltas ant Nemuno. *Siulėniškis.* — Audimo mokykla Vilniuje. N. — Apie knygas. N. — Keleivis. G. Laiskas iš Aprikos. *Edward Wagner.* — Iš Lietuvių iš Pažerių. B. — Pilviškiai. S. — Kaunas. B. — Panevėžio. *Krantys.* — Iš Radviliškio. M. — Iš Plokščių. *Antanas Ant-kių.* — Iš Kybartų valščiaus. J. *Nemokaiti.* — Iš Naumėsčio. — Šakiai. — Veliona. — Butkiškė. — Seredžius. — Plokščiai. — Plokščiuose. P. *Dainius.* — Iš New-Jorko. *Glė.* — Gromatnyčia.

NN. 21 ir 22. „Ukininko“ priedas: Lietuvos Ukininkų Kalendaris 1896.

Atsakas redaktorius Jurgis Lapinas, Aieknaiečiuose prie Pakrokių. — Spaupta. — K. Tilžėje.